

USTAWA
z dnia 7 maja 1999 r.

Opracowano na pod-
stawie Dz.U. z 1999 r.
Nr 50, poz. 499

o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku
akcyzowym

Art. 1.

W ustawie z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz.U. Nr 11, poz. 50, Nr 28, poz. 127 i Nr 129, poz. 599, z 1994 r. Nr 132, poz. 670, z 1995 r. Nr 44, poz. 231 i Nr 142, poz. 702 i 703, z 1996 r. Nr 137, poz. 640, z 1997 r. Nr 111, poz. 722, Nr 123, poz. 776 i 780, Nr 137, poz. 926, Nr 141, poz. 943 i Nr 162, poz. 1104 oraz z 1998 r. Nr 139, poz. 905 i Nr 161, poz. 1076) po art. 21 dodaje się art. 21a-21e w brzmieniu:

- „Art. 21a. 1. Osoby fizyczne nie mające stałego miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwane dalej „podróżnymi”, mają prawo do otrzymania zwrotu podatku zapłaconego przy nabyciu towarów, które w stanie nienaruszonym zostały wywiezione przez nich poza państwową granicę Rzeczypospolitej Polskiej, z zastrzeżeniem ust. 3 oraz art. 21b i 21c.
2. Miejsce stałego zamieszkania, o którym mowa w ust. 1, ustala się na podstawie paszportu lub innego dokumentu stwierdzającego tożsamość.
3. Zwrot podatku nie przysługuje w przypadku nabycia paliw silnikowych.

Art. 21b. 1. Zwrot podatku, o którym mowa w art. 21a ust. 1, przysługuje w przypadku zakupu towarów u podatników, zwanych dalej „sprzedawcami”:

- 1) zarejestrowanych jako podatnicy podatku od towarów i usług, oraz
 - 2) prowadzących ewidencję obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas rejestrujących, o której mowa w art. 29 ust. 1, oraz
 - 3) którzy zawarli umowy w sprawie zwrotu podatku przynajmniej z jednym z podmiotów, o których mowa w ust. 7.
2. Przepis ust. 1 pkt 3 nie ma zastosowania w przypadku, gdy sprzedawca dokonuje zwrotu podatku podróżnemu.
3. Sprzedawcami, o których mowa w ust. 1, nie mogą być podatnicy zwolnieni od podatku na podstawie art. 14 ust. 1, 5 i 6 oraz podatnicy określani w art. 14a ust. 1.

4. Sprzedawcy:
 - 1) są obowiązani poinformować właściwy urząd skarbowy w formie pisemnej, że są sprzedawcami, o których mowa w art. 21b ust. 1,
 - 2) zapewniają podróżnym pisemną informację o zasadach zwrotu podatku w czterech językach: polskim, angielskim, niemieckim i rosyjskim,
 - 3) oznaczają punkty sprzedaży znakiem informującym podróżnych o możliwości zakupu w tych punktach towarów, od których przysługuje zwrot podatku,
 - 4) są obowiązani poinformować właściwy urząd skarbowy o miejscu, gdzie podróżny dokonujący zakupu towarów u tego podatnika może odebrać podatek, oraz z kim podatnicy ci mają zawarte umowy o zwrot podatku, i przedłożyć kopie tych umów.
5. Zwrot podatku jest dokonywany podróżnym w złotych przez sprzedawcę lub w punktach zwrotu VAT przez podmioty, których przedmiotem działalności jest dokonywanie zwrotu, o którym mowa w art. 21a ust. 1.
6. Sprzedawcy, o których mowa w ust. 5, mogą dokonywać zwrotu, o którym mowa w art. 21a ust. 1, pod warunkiem że ich obroty za poprzedni rok podatkowy wyniosły powyżej 400 tys. zł oraz dokonują zwrotu podatku wyłącznie w odniesieniu do towarów nabytych przez podróżnego u tego sprzedawcy.
7. Podmioty, o których mowa w ust. 5, nie będące sprzedawcami mogą dokonywać zwrotu, o którym mowa w art. 21a ust. 1, pod warunkiem że podmioty te:
 - 1) są od co najmniej 12 miesięcy zarejestrowanymi podatnikami podatku od towarów i usług,
 - 2) powiadomiły w formie pisemnej właściwy urząd skarbowy o zamiarze rozpoczęcia działalności w zakresie zwrotu podatku podróżnym,
 - 3) od co najmniej 12 miesięcy poprzedzających złożenie wniosku o wydanie zaświadczenia, o którym mowa w pkt 6, nie mają zaległości w podatkach stanowiących dochody budżetu państwa oraz zaległości z tytułu składek wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych,
 - 4) zawarły umowy ze sprzedawcami, o których mowa w ust. 1, w sprawie zwrotu podatku,
 - 5) złożyły we właściwym urzędzie skarbowym kaucję gwarancyjną w wysokości 5 mln zł w formie:
 - a) depozytu pieniężnego,
 - b) gwarancji bankowych,
 - c) obligacji Skarbu Państwa, o co najmniej trzyletnim terminie wykupu,

- 6) uzyskały od ministra właściwego do spraw finansów publicznych zaświadczenie stwierdzające spełnienie łącznie warunków wymienionych w pkt 1-5.
 8. Kaucja gwarancyjna, o której mowa w ust. 7 pkt 5, jest utrzymywana przez cały okres działalności podmiotu, o którym mowa w ust. 5, i podlega zwrotowi po zakończeniu działalności związanej ze zwrotem podatku.
 9. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb przyjmowania kaucji gwarancyjnej, o której mowa w ust. 7 pkt 5.
 10. Podmiotem, o którym mowa w ust. 7, dokonującym zwrotu podatku może być wyłącznie spółka z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółka akcyjna.
 11. Członkami władz spółek wymienionych w ust. 10 nie mogą być osoby karane za przestępstwa karne skarbowe lub za przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.
- Art. 21c. 1. Zwrot podatku może być dokonany, jeżeli podróżny wywiózł zakupiony towar za granicę nie później niż w ostatnim dniu trzeciego miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonał zakupu.
2. Podstawą do dokonania zwrotu podatku jest przedstawienie przez podróżnego imiennego dokumentu wystawionego przez sprzedawcę, zawierającego w szczególności kwotę podatku zapłaconego przy sprzedaży towarów. Wywóz towaru powinien być potwierdzony na tym dokumencie przez graniczny urząd celny pieczęcią zaopatrzoną w numerator. Do dokumentu powinien być dołączony wystawiony przez sprzedawcę paragon z kasy rejestrującej, o której mowa w art. 29 ust. 1.
 3. Graniczny urząd celny potwierdza wywóz towarów na dokumencie o którym mowa w ust. 2, po okazaniu przez podróżnego wywożonego towaru i sprawdzeniu danych dotyczących podróżnego zawartych w tym dokumencie z danymi zawartymi w przedstawionym paszporcie lub innym dokumencie stwierdzającym tożsamość.
 4. Sprzedawcy oraz podmioty, o których mowa w art. 21b ust. 5, dokonujące zwrotu podatku podróżnemu mają prawo do pobrania od podróżnego prowizji od zwracanej kwoty podatku.
 5. Rozliczenia między podmiotem, który dokonał zwrotu, a sprzedawcą towaru regulują zawarte przez nich umowy.
- Art. 21d . 1. Do sprzedaży towarów, od których dokonano zwrotu podatku podróżnemu, sprzedawca stosuje stawkę podatku 0%, pod warunkiem że:
- 1) spełnił wymogi, o których mowa w art. 21b ust. 4 pkt 1 i 4, oraz
 - 2) przed złożeniem deklaracji podatkowej za dany miesiąc sprzedawca otrzymał dokument, określony w art. 21c ust. 2,

zawierający potwierdzenie wywozu tych towarów poza państwową granicę Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Otrzymanie przez podatnika dokumentu potwierdzającego wywóz towaru poza państwową granicę Rzeczypospolitej Polskiej w terminie późniejszym niż określony w ust. 1 pkt 2 upoważnia podatnika do dokonania korekty podatku należnego od tej sprzedaży, nie później jednak niż przed upływem 6 miesięcy licząc od końca miesiąca, w którym dokonano sprzedaży.
3. Potwierdzony przez graniczny urząd celny dokument, o którym mowa w art. 21c ust. 2, sprzedawca jest obowiązany przechowywać przez okres 5 lat, licząc od końca roku w którym wystawiono ten dokument.

Art. 21e. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór znaku, o którym mowa w art. 21b ust. 4 pkt 3,
- 2) wzór dokumentu oraz wzór pieczęci, o których mowa w art. 21c ust. 2.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić w drodze rozporządzenia:

- 1) inne towary niż wymienione w art. 21a ust. 3 przy wywozie których nie stosuje się art. 21a ust. 1,
- 2) minimalną łączną wartość zakupów wynikającą z dokumentów, o których mowa w art. 21c ust. 2, przy której można żądać zwrotu podatku,
- 3) maksymalną wysokość prowizji, o której mowa w art. 21c ust. 4

- uwzględniając w szczególności sytuację gospodarczą państwa oraz sytuację w zakresie obrotu towarowego z zagranicą poszczególnymi grupami towarów, sytuację rynkową w obrocie towarami podlegającymi opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług oraz określone w ustawie budżetowej dochody budżetu państwa, w szczególności dochody z tytułu podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, wprowadzi we wzorze dokumentu zabezpieczenia utrudniające jego fałszowanie. Rodzaje i sposób zabezpieczeń powinny być uzgodnione z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych."

Art. 2.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z tym że przepisy art. 21b ust. 4 pkt 1 i 4 i ust. 7 pkt 2, 5 i 6 oraz art. 21e wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

